

ČAR BESEDE MOJE

Literarno glasilo učencev OŠ Ljudski vrt, Ptuj

Marec 2016

*Sončni vzhod prebuja naravo,
branje knjig razsvetljuje glavo.
(mongolski pregovor)*

Draga bralka, dragi bralec.

Tudi letošnje šolsko leto nam je uspelo. Naši mladi ustvarjalci so pod budnim očesom svojih mentoric in mentorjev zgradili prav posebno hišo, hišo besed. Nadeli so ji mavrične barve in sedaj stoji pred nami vsa žareča, posebna in ponosna na svoje stanovalce – kot splet prijaznih besed, iskrivih misli in pisanih podob.

Že mislec Seneka je zapisal, da je beseda obleka duše. Z besedami izpovedujemo lastna občutja, odnos do sebe in drugih. In ob pozornem prebiranju pesmic in literarnih prispevkov vseh avtorjev v pričujočem literarnem glasilu Čar besede moje prepoznamo njihovo videnje in občutenje sveta, ki jih obdaja.

Veseli me, da je nastalo toliko zanimivih izdelkov, ki izpričujejo veliko ustvarjalnost naših učenk in učencev.

Čestitam vsem avtorjem in se hkrati zahvaljujem vsem mentorjem. Posebna zahvala pa seveda velja odgovornemu uredniku, gospodu Davidu Bedraču in gospe Editi Čelofiga, ki skrbi za likovno podobo glasila.

Vsem želim obilo prijetnih trenutkov ob prebiranju glasila.

Tatjana Vaupotič Zemljč,
ravnateljica

Vita Slana, 3. b

V HIŠI BESED SO PESMI DOMA

ZASVOJENOST

Zasvojenost za vsakim vogalom preži,
čaka, da nekomu življenje spremeni.

Zasvojenost resen je problem,
lahko napravi motnje v glavi,
povzroči težave skoraj vsem,
res težko se jo pozdravi.

Če želiš težavam pobegniti,
sploh ne poskusi kaditi.

Če zasvojeni so tvoji vrstniki,
pameten bodi bolj,
za razliko od njih zavrni alkohol.

In namesto, da sedeš pred ekran,
raje poglej, kako zunaj lep je dan.

Sandro Čeh, 5. b

PESEM O PROMETNI KAČI

Po prometu plazi se
živa kača –
kača Oklepnjača.

Vsi radovedni so,
le kaj bi to bilo?
5. razred jo je ujel
in jo hitro z listom sprijel.

Pešci, kolesarji ter vozniki
vsi so to čudni liki.
Na steni so zbrani,
vendar niso zaspani.
Vedno nas spominjajo,
kako se v šolo zgrinjamo.

Vsi sestavljajo to kačo,
našo veliko prometno Oklepnjačo.

Arwen Nylander, 5. a

Gaj Vinter, 3. b

PESEM BESED

Pesem na papir pišem,
a ne najdem besed,
s katerimi bi povzela
ves ta svet.

Znova in znova
jih brišem,
ter si v glavi
melodijo rišem.

Besede skačejo skozi okno,
z mize na polkno,
sem in tja,
do konca širnega sveta.

Na koncu pristanejo
v moji glavi,
in se ubožice znajdejo
na papirju,
v poplavi.

Ana Vidovič, 5. a

PUSTNA PESEM

Pust tukaj je,
vse veselo je.

Mama krofe dela,
jaz pa sem vesela.

Našemili smo se,
da važni bi bili,
pokazali smo svoj kostum,
vsi veseli smo bili.

Stopili smo do hiše, stopili do vrat
malce porajali in se pokazali,
tam pa dobili smo posladek,
dober in sladek.

Kostume smo pospravili,
jih dobro shranili,
saj pusta konec je!

Nika Gregorec, 5. c

RIBA

Riba tako hitro plava,
kot teče reka Sava.
Ribič pa ribi reče,
da mora imeti dosti sreče.

Ko riba iz vode skoči,
ribiča pošteno zmoči.
Potem se v vodo potopi,

da je ribič ne ulovi.

Ko ribič ribo ulovi,
se veselo smeji.
A potem riba trnek spusti
in je pri njem več ni.

Tjan Novak, 6. a

SREČA TE ZMERAJ ČAKA

Zmeraj nekje tiči,
lahko tiči v meni,
lahko pa pada v temi,
včasih pa samo v meni zakriči!

Kadar ne najdeš pomoči,
jo objemi,
jo v srce vzemi,
tudi če se zmračí.

Četudi žalost prikoraka
in ne najdeš več izhoda,
te na koncu tunela vedno sreča čaka.

In ona se že veseli tvojega prihoda,
v srcu te pričaka
in žalost vanj ne najde več vhoda.

Tajda Bratec, 8. a

Maja Leskvar, 7. c

NIMAM IDEJE

(Nik Majal, Lan Pahor)

Ni
ideje, da
bi pisal, ni ideje,
da bi risal. Nimam ideje,
kam bi splezal, nimam ideje, kaj
bi zaplesal. Mogoče bi se šel drsat na led
ali na kak koncert kaj zapet. Danes nimam pojma,
kaj bi počel. Daj, povej mi ti, kaj naj bi počel in kaj zapel.

Lan Pahor in Nik Majal, 9. a

Maja Prevolšek, 3. b

ŠTOR NA SMUČEH

Smučke gor, po hribu dol.
Levo, desno, to je resno.

Nimam časa za odmor,
ker potem bom velik štor.

Spodrsne ti na vse strani,
poti nazaj več ni.

Vstati se sploh ne znaš,
kaj šele zakričati na glas.

Zdaj pa imam že dovolj,
ne vrnem se nikol'.

Maja Vinkler, 6. c

RIMA

Rima je nekje skrita.
Rimo iščeš in iščeš
in je ne najdeš.

Rima se ti kar sama porodi.
ko je prava ta rima,
ti kar sama pokima.

Rima je skrita v travniku.
Pa v jezeru.
In še v gozdu.
Lahko je v vsem,
kar leze in miga.

Nino Šegula, 6. c

NOVO LETO

Novo leto je prišlo,
mi pa vriskamo.

Večerno nebo je
pisano zelo.

Polnoč ura je odbila.

Šampanjec zdaj nalijemo,
da z njim nazdravimo.

In gledamo to pisano nebo ...

Urban Toš, 6. c

PETER PREVC

Ni ga vetra, ki bi zmotil
našega Petra.
Peter, Peter, ti lebdiš, letiš,
pazi, da zelene črte ne zgrešiš.

Peter, Peter, že lebdí, on letí,
leti daleč, daleč,
po novo zmagó!
Pa saj to ni res!
To ni samo za zmagó,
temveč za svetovno slavo.

Peter, ti si naš car,
ti si kralj orlov,
ti si slovenska legenda,
ti si svetovna legenda.

Marko Voda, 4. b

DEDI IN BABI

Dedi rad televizijo gleda
in na veliko gleda.
Dedi medvedi rad montira
in vse komandira.

Babi rada knjige bere
in pri tem se močno zbere.
Velikokrat nič ne reče
in rada palačinke peče.

Moja babi in dedi sta mi všeč.
Na morje peljeta me,
kupita mi vse,
le konja ne!

Radi se imamo,
se veselimo in
skupaj se igramo pantomimo.

Moja dedi in babi včasih
skregata me,
jaz namulim se,
a hitro spoprijateljimo se.

Jaz nikoli zamenjala ju ne bi.
Vedno se bomo imeli radi.

Špela Hajnal, 4. b

MOJA POT

Lepega večera,
ko bil je že mrak,
šla sem po poti
in gledala v zrak.

Videla sem sebe in
podoba iz sanj,
videla sem tebe,
ki me vodiš neznano kam.

In kasneje,
ko se je stemnilo,
sem videla luči,
ki se mi iskrijo.

Sreče polno je bilo in
veselja prav tako.
Zvezde so se že prižgale
in na nebu zasijale.

Moja pot se je končala
in me v sanje popeljala.

Ela Miklošič, 4. a

KNJIGA

Knjiga je debela solza,
ki priteče naravnost iz srca.
Knjiga je velikodušnost,
ki te razveseli.
Knjiga je zadnja beseda,

ki te oživi.
Knjiga je vse, kar ima srce,
popelje te v svet pametnih besed.

Iva Vidovič, 7. a

ČAR

Talent sposobnost je,
če ti kaj uspe ali dobro gre.
Vsaka stvar ima svoj čar.

Če poseben si,
se ti razbere že iz oči,
vesel si in te za nič ne skrbi.

Počutiš se super,
saj svoj čar imaš
in nikomur ga ne daš.

Tudi v šoli lahko to pokažeš,
si petico pridobiš
in se seveda tudi malo za šolo učiš.

Eva Peklar, 4. a

MATEVŽ IN ALJAŽ

Matevž se spotakne,
po hribu skotali,
pri tem uniči čevelj,
noga ga boli . . .
Strga se mu šiv.
Pogleda na zemljevid,
kje bi našel čevljarja.
Tam je, kjer je nekoč knjižnica stala.
Po zajtrku odnese čevlj
na popravilo k čevljarju Aljažu.
Ta ga popravi
in se nič za glavo ne grabi.
Zdaj je čevelj kot nov,
Matevž spet veselo po hribu drvi
in je brez skrbi.

Žan Kaligaro, 4. a

PESEM O 4. A

4. a učencev 24 ima,
fantov 9 in 15 deklet.
Vodi ga učiteljica,
ki nam malo naloge da.

Kadar česa ne znamo,
teta Mozilla in striček Google nam
pomagata.
Veliko se naučimo,
zraven pa se tudi veselimo.

Vsako leto smo starejši,
upam, da tudi pametnejši.
Kmalu bomo 5. A.
Tako se konča moja pesmica.

Vito Patekar, 4. a

Kaja Petrovič (8. b) in Tara Ciglar (7. b)

Danes kažeš svetlo lice,
 črna si do polovice,
 preko tvojega obraza,
 temne švigajo meglice,
 edina s Soncem obsijana,
 rišeš sence, temne skice.

Kakor s krede narejena
 tvoja koža, svetla, bela,
 kdo zadal je takšne rane,
 kot bi kljuvale jo vrane?
 Zgor' se tista packa črne
 v velik krater spreobrne.

Danes kažeš svetlo lice,
 včasih lasne le konice,

polna tvoja je celota,
 zraven Sonca črna zmota,
 prazna si kamena gmota,
 brez življenja ti sredica,
 tvoja trda polovica,
 ki kameno srce kaže,
 ves čas od tam zgoraj laže,
 brez plamena, svoje duše,
 brez svetlobe, polna suše,
 kakor prazen list papirja,
 kakor pismo brez besede,
 kakor pesem brez pomena,
 brez življenja, draga Luna,
 a vseeno dragocena.

Vida Glatz, 8. c

KRT

Danes sem krtu,
 ki živi na sosedovem vrtu,
 pomagala iz krtine.

Povedal mi je, da si želi
 velike, sočne maline.

A kje jih dobiti,
 to je zdaj vprašanje!?
 Mislim, da za to potrebuješ
 pravo znanje.

Nenadoma pa izza
 grma medved pritopota,
 češ, vem, kje se ta malina nahaja!

Nabrala sem jih za celo košaro!
 Ne samo za krtu,
 tudi za mamo je še ostalo.

Ela Črnila, 6. a

Nuša Bukvič, 7. a

SLOVNIČNA POŠAST

Pisala sem test,
ki je bil težek za eno pest.

Gledala sem v steno,
kot da imam migreno.

Pošast me je ujela,
temu je bila primerna moja ocena.

Lana Galič, 6. a

MOJA PESEM

Moja pesem govori o rimah,
ne o pomladi, ne o zimah.
Napisal sem jo, ker me zanima,
če učitelju všeč bo ta rima.

Toda vsaka pesem vsakega ne mikla,
morda bi bil bolj vesel, če bi bila slika.
Upam, da bo z mojo pesmijo učitelj očaran,
vsaj jaz nad njo nisem razočaran.

Bono Bezjak, 6. a

UMETNOST

Umetnost je prima,
torej ena sama rima.

Umetnik je lahko poet,
a to nikakor ni portret.

Poet je neke vrste pesnik,
skladatelj, a nikakor ne pisatelj.

Umetnost všeč mi je,
ker tudi z rimami ukvarja se.

Martina Farič, 6. b

PESEM

Ko se zjutraj zbudim,
si pesem zaželim,
pogledam sem ter tja,
pesmi pa ni,
poskušam se zbrati ...

Ko v okno se ozrem,
ptica prileti
in na roko sede mi,
potolažiti me želi ...

Zdaj vem, kje je pesem,
v mojem srcu sedi.

Patricija Krampelj, 6. b

ŠOLA

JOJ, JOJ, TA ŠOLA
SE MI ŽE V GLAVI ROLA.
OD VSEH TEH OCEN
ZGLEDAM KOT KRETEN.
PIŠEM, PIŠEM IN SE ZRAVEN BRIŠEM,
KO PA PESMICO NAPIŠEM,
JO DOMOV POBRIŠEM.

Vasja Koren, 6. b

RAD BI

RAD BI IMEL KUŽKA,
DA Z NJIM BI SE IGRAL,
DA Z NJIM BI SE LOVIL
IN VČASIH SE MU SKRIL!
KDAJ ŽE, GA BOM DOBIL?

Matic Peternelj, 2. b

RADA BI

RADA BI JEDLA ZA KOŠILO
PUDING, PALAČINKE IN ČOKOLADO.
MAMA PRAVI: »NE!
ZA KOŠILO TO NE GRE!«

RADA ZJUTRAJ BI SPALA.
MAMA PRAVI: »NE!
V ŠOLO SE GRE!«

RADA BI SE IGRALA,
PA NALOGA ČAKA ME ...

Eva Anžel, 2. b

POEV

Kitico za kitico,
poet jo piše,
da jo le napiše,
kitico za kitico ...

Verz za verzom,
poet ga piše,
zelo dolgo ga piše,
verz za verzom ...

Do jutranje zarje,
pesem mi piše,
mi risbice riše,
do jutranje zarje ...

Pa ugotavljam:
kdo verze mi piše
in risbice riše?
To zdaj ugotavljam ...

In ugotovim:
to je moj očka,
znani poet,
mi pesmice piše,
s svetlobo odet ...

Ema Petkovski in Jada Kondrič, 6. b

SANJE

Jaz poletim v nebo
in potem v sanjah spet čutim
to,
da drhtim,
ko bom skočila
vanj,
v te sanje.

Ko se zbudim,
ugotovim,
da sem sredi poletja
in zaslišim krik
lepega petja
in začutim dotik
nežnega cvetja.

Nina Repič, 6. a

SONET

Prazna je glava,
temnijo se misli,
nimam zamisli,
to bo objava!

Rabim očala,
da vse se zjasni
vse več je skrbi,
a je to šala!?

Spravi se k delu,
zberi si misli,
saj nisi na pisti!

Uspelo ti bo,
saj si junak,
saj si pisanja
pravi prvak!

Jerca Feguš (8. c) in Lara Jurovič (8. b)

VOLK IN VRANA

Ob gozdu hišica tiči,
v njej volk zamišljeno leži.
Naenkrat pa glasno zakriči:
»Ta debela tatica,
zvita kot lisica,
zaradi nje spet godi se mi krivica.«
Ker pa zlobna je ta Mica,
hitra bila je kot ptica.
Sredi gozda vrano grabila je mrzlica,
saj volka je pretentala ta ptica.

Zdaj vrani godila se bo krivica,
saj bila je zastrupljena pica.
Cele dneve je iskala krivca,
našla pa je le sosedovega strica.
Ob gozdu volk se je glasno zasmeljal,
saj kriv je bil zato,
da vrani godi se krivica.

Nina Krajnc, 7. b

ŽALOST

Hodi od človeka do človeka.
In nikoli se ne ustavi,
nikoli škode ne popravi,
čeprav življenje se izteka.

Včasih cel dan poteka.
Včasih v minuti se odpravi,
ampak se nikoli ne sestavi.
Včasih pa še dolga je kot reka.

Ko pogleda me v oči,
me strah spreleti,
ne potrebujem pomoči.

Ko žalost odleti,
ne rabim več moči,
ker daleč proč poleti.

Ana Zelenik, 8. a

BREZ KRIL

Oh, moja ljuba skrita žrtev,
odkrij se, sicer si mrtev.
Mojo dušo si ranila,
vse skrbi mi prebudila.

Razočaranje, jeza, krivica in skrbi,
vse se v meni prebudi
kot vihar v temi,
ker ne vem, kdo si.

Če mi poveš, lahko se te usmilim
in posledice vse ti omilim.
Jaz hočem resnico!

Če mi ne poveš, ti zlomim krila.
Verjemi, da te bom odkrila,
ker si ti, neznana žrtev, mojo dušo ranila.

Solza mi kanila je iz žalostnih oči.
Ostala sem čisto brez moči.
Na koncu obupala sem čisto nad vsem,
zaupala nisem več svojim očem.

Brina Terbuc in Špela Čuš, 9. a

LJUBEZEN

Ljubezen je zadetek,
kot Afroditin metek.
Biti zaljubljen je enako
kot biti zastrupljen.
Ko te nekdo prizadene,
kar globoke rane ti zadene.
Imeti nekoga rad
lahko včasih boli kot boleči vrat.
Ni kar tako – ljubljeni osebi izreči slovo.

Patrik Šulek, 9. c

Špela Čuš in Špela Belšak, 9. a

MAMA, ENA IN EDINA

Veliko si pretrpela,
to že sama vem,
ampak si vstala
in znova začela.

Verjamem, da si moja mama,
ki vedno lepo poskrbi zame,
me potolaži in me ima rada.

Si moja mama,
ki je edina
in se je ne da zamenjati.

Rada te imam,
bolj kot vse na svetu
in hvala, da si tako
prijazna z mano.

Katarina Horvat, 7. b

Nuša Krapša, 5. b.

ŽIVLJENJE

V življenju ne gre vedno vse gladko,
v življenju nikdar ni vse sladko.

Včasih v življenju te tudi boli,
globoko v tebi ščemi in ščemi.

Življenje včasih prava je zmeda,
najhuje je takrat, ko po tabli piše kreda.

V življenju včasih razočaran si,
ko v nečem si dober, pa ti spodleti.

V življenju pa včasih ti res je lepo,
saj tu vedno je kdo, ki ti podal bo roko.

Življenje je res lepo, če z mano si ti,
zabavno, veselo brez solz in skrbi.

Jana Kuhar, 6. c

PESEM

Pesem je pesem,
če jo nekdo spesni.

Ta, ki jo spesni,
je ponavadi pesnik.

A po moje bi moral biti pesnik,
saj pesem spesni.

Aleksander Satler, Anton Anželj, Erazem
Petrovič in Nastja Perger, 7. c

PESEM

Pesem je nekaj lepega,
kar pričara ti nasmeh.
Kot če kdo ti podari
jagodni sladoled.

Pesem je majhna stvar
z veliko domišljije,
pa čeprav ti ni mar
za vse vragolije.

Rebeka Pernat, Maj Zorec, Lana Erjavec in
Erik Molnar, 7. b

PESEM

Pesem se sklanja brez pritoževanja,
je duša polna ljubezni.

Pesem je, ko vidiš in veš poslušati svoje
srce,
je sonce na večernem nebu, ki žari.

Pesem je odtaljeno srce na severnem tečaju,
je voda v Sahari,
ki prodira v srce,
saj pesem je dar, pravzaprav čar.

Pia Kramberger, Barbara Kokol, Staš
Vargič in Aljoša Šijanec Mlakar, 7. c

RADIATOR

Radiator, ta bela, železna stvar,
ki je topla kakor poletje vsak dan.

Lahko ga nastavimo na različne stopnje,
ki določajo toplino, s katero nas ogreje.

Uporabimo ga pozimi,
ko sonca skoraj nikoli ni,
da bi se z njim ogreli vsi.

Spomladi pa ugasnemo ga,
ker sonce do naslednje zime
enako moč ima.

Matjaž Bezjak, 6. c

Laura Simonič in Kaja Petrovič, 8. b

ZGODBICE IZ HIŠE BESED

MOJI RIBICI

Doma imam 2 ribici. Dobil sem jih za svoj šesti god. Eni je ime Zlatka, drugi je ime Zlata mešana. Glavo imata v obliki stožca. Imata dve očesi in usta in še škrge. Vodo jima zamenjamo 2x na teden. Stari sta približno pol leta. Zato jih imam rad, ker sta edini živali pri nas.

Luka Kramperšek, 1. c

MOJA PSIČKA

Moja psička je rjave barve. Ime ji je Ajša. Rada se crklja. Najraje imam njo.

Kornelija Zbil, 1. c

MOJ MUC

Mojemu mucu je ime Čarli. Moj muc je črno siv in je progast. Je zelo priden.

Neja Krajnc, 1. c

MOJ MUC

Moj muc ima sivo belo dlako. Na vrhu glavice ima dve ušesi. Moj muc je nagajiv.

Maruša Frank, 1. c

MUMINTROL GRE K BABICI

V MUMINDOLU SO MUMINTROLI IN NJEGOVA DRUŽINA LEGLI K POČITKU. SPALI SO TRI MESECE IN SANJALI! MUMINTROL JE ZAČEL SANJATI, KAKO GRE NA HRVAŠKO K BABICI IN DEDKU. ODRAVILI SO SE NA LETALIŠČE, KJER SE JE DOGODIVŠČINA ZAČELA. POL URE SO ČAKALI NA LETALO. KO JE PRISPELO, SO ODLETALI K BABICI IN DEDKU. SREDI POTI SE JE LETALO POKVARILO. NA SREČO SO IMELI NEKAJ PADAL, KI SO SI JIH NADELI IN POSKAKALI V MORJE. POTEM SO SI SNELI PADALA IN ODPLAVALI NA OTOČEK. MUMINTROL IN NJEGOVA BRATA SO ŠLI OKOLI OTOČKA IN SE ČUDILI, KAKO JE MAJHEN. POTEM JE DO OTOČKA PRIPLUL RIBIČ IN JIH ODPELJAL V ITALIJO. TAM SO ZAČELI HODITI IN ZAČELI ISKATI HIŠO BABICE IN DEDKA. POTEM SO SE IZGUBILI IN HODILI V KROGU. NAENKRAT PA SE PRIKAŽE ŽIVAL IN SO ZAČELI UGOTAVLJATI, KATERA ŽIVAL JE TO. OVCA NE, MEDVED NE, TO JE VOLK! NE, NE JE REKEL MUMINTROL TO JE PTICA IN VSI SO REKLI MI BUTCI. KO SO UGOTOVILI, DA JIH JE RIBIČ ODPELJAL V ITALIJO, SO HITRO ŠLI DO ČOLNOV IN UKRADLI JAHTO TER SE ODPELJALI NA HRVAŠKO. TAM SO HODILI PAR MINUT IN PRIŠLI DO BABICE IN DEDKA.

Matevž Kostanjevec, 3. a

Vida Glaz, 8. c

JEŽ IN LISICA

Bo držalo: kdor z malim zadovoljen ni, velikega vreden ni.

Tako poznamo basen o milem ježku in prevzetni lisici. Nekega dne sta se srečala jež in lisica. Lisica se je zbodla na ježka ter zastokala: „Kako boli, kako grozno boli!“ Ježek pa jo je skušal potolažiti: „Oprosti mi, predraga lisica...“ Ona pa je pretiravala: „Kako naj ti oprostim? Mar ne vidiš, da trpim strašne bolečine in to zaradi tebe!?“ Ježek je milo rekel: „Saj se bom že nekako oddolžil.“ Lisica je vzvišeno odvrnila: „Ah, kaj boš ti, si majhen in nemočen. Ampak zaradi moje strašne bolečine pa daj.“

Že naslednje jutro se je lisica odpravila v gozd čakati ježka. Ta je z manjšo zamudo le prišel in se sopihaje usedel na tla. Lisica je skočila na štor in kot nekakšna kraljica oznanila: „V želodcu mi že pošteno kruli. Ježek, pojdi v gozd in poišči mi nekaj za pod zob, a naj bo to vrhunsko.“ Ježek je brez kakršnekoli pripombe odšel, kakor mu je bilo naročeno. V gozdu je na tleh našel jabolka, ki so se njemu zdela prav slastna. Nadel si jih je na bodice ter jih odnesel pred lisico. Ta ga je pogledala z debelimi očmi: „Se ti zdi to vrhunsko, da mi prineseš nekaj potolčenih jabolk?!“ Vihala je nos in napodila ježka nazaj v gozd. Tam je našel nekaj hrušk in jih je prinesel pred lisico. Spet je bil zavrnjen in ves utrujen od napornega iskanja se je spet napotil v gozd. Tam je našel gobe in zanj bi bila to prava poslastica, vendar pri lisici ni bilo tako. Spet ga je napodila in mu še enkrat zabičala, da hoče vrhunsko. Ježek je s solznimi očmi žalostno in tiho rekel: „Očitno nisem dovolj dober, da bi našel nekaj dovolj dobrega za lisico.“ Šel je spet nazaj v gozd, a se od tam ni vrnil. Ko je lisica ugotovila, da ga ne bo, je žalostna rekla: „Pa kaj sem bila tako nespametna in nisem bila zadovoljna z malim?“ Tako je prišla k resničnem dejstvu, a prepozno, saj je ježek že zataval globoko v gozd.

Barbara Kokol, 7. c

KAKO STA BIBI IN GUSTI PREGANJALA ŽALOST?

Nekoč sta živila dva pujska po imenu Bibi in Gusti. Ko se je začelo temniti in pripravljati k nevihti, sta se pujska odločila, da si bosta ogledala nevihto. Bila sta zelo pogumna do prvega bliska in še hitrejšega groma. Bibi in Gusti sta zakričala in zbežala vsak v svojo sobo. Bibi se je skrila pod posteljo, Gusti pa v omaro.

Mama komaj najde oba pujska, da jima razloži, kako nastane nevihta. Nevihta je pojav, ko se začnejo zbirati oblaki in prekrijejo sonce. Sonce pokliče na pomoč veter, ki postane jezen in začne žvižgati, da ga lahko slišimo celo mi. Veter nažene oblake, Sonce pa pokaže svoje žarke! Zdaj Bibi in Gusti razumeta, kako nastane nevihta in tudi strah ju ni več! Končno se lahko igrata zunaj!

Maša Strelec, 4. b

MAJUKIJI

Majukuji so moje živali. Živijo na planetu Majuko, ki sem ga odkrila neke noči. Pravijo, da ga drugi ne vidijo. Torej je viden samo meni.

Majukiji spadajo v skupino marsovskih živali in so pokriti s sluzjo. Imajo posebno lastnost, in to je, da imajo fantje večjo glavo, manjše oči in krajše telo od žensk. Imajo tri oči, ki so vijolične, zelene in roza. Telo je sestavljeno iz trupa, štirih rok in dveh nog. Na glavi imajo pisane lase. So zelo hitri in imajo posebno govorico. Sporazumevajo se s cviljenjem. Usta imajo v obliki črke V. Majukiji se rodijo tako, da pridejo skozi nebesni vrtinec. Če pravočasno pristanejo na planetu Majuki, potem preživijo. Rodijo se točno prvega januarja.

Živijo točno sto let in se počasi starajo. Ko se rodijo, so čisto beli. Nato dobijo barvo. Moške prekriva zelena sluz, ženske pa modra. Ko ostarijo, njihova sluz zbledi.

Vsako soboto, točno opolnoči, pošljejo nebesni vrtinec, da me popelje na njihov planet. Tam se zabavam in počnemo norčije. Ob štirih me vrnejo nazaj na Zemljo. Nihče ne izve, da hodim na skrivne obiske k Majukijem!

Ajda Hajnal, 4. b

VOLK IN PAST

Predavnimi časi je živel volk. Bil je zelo požrešen in krut. Vse živali so se ga bale, saj mu je vsako meso dišalo.

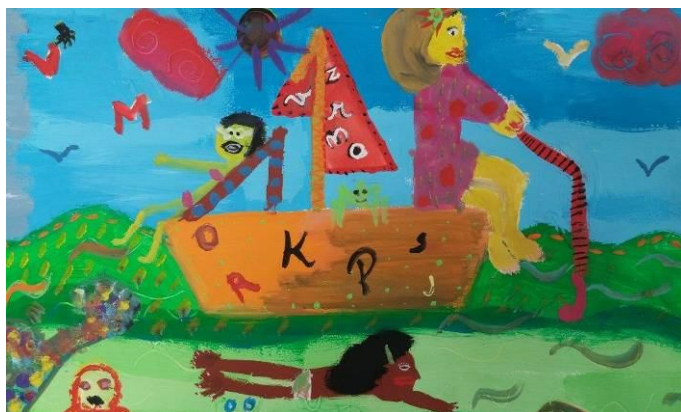
Ker pa je bil len, se mu ni ljubilo loviti. Namesto tega je po celem gozdu nastavljal pasti. Divjad je morala na vsakem koraku paziti, da ni zašla v njegovo past. Tako je volk nekoč postavil past v bližini svojega brloga. Bil je lenuh in se je odpravil spat. Prišel je večer, volk pa je še vedno spal. Pa je tjakaj prineslo lovca. In ko je zagledal volkov brlog, ga je hotel ubiti. A v tistem se je volk

zbudil in začel bežati. Začel se je divji pregon. Dirjala sta po gozdu. In potem se je volk ulovil v svojo lastno past. Žalosten je začel tuliti.

Takrat ga je lovec dohitel in rekel: »Veš, kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.«

Lovec je to izrekel in nato ustrelil volka.

Matija Berden Strelec, 7. c

Tara
Ciglar,
7. b

VEVERICI

(BREZ DELA NI JELA)

Nekoč sta daleč v gozdu živeli dve veverici. Ena je imela belo tačko, ime pa ji je bilo Bela. Druga je bila bolj sive barve, zato so jo klicali Sivka. Bela je bila za razliko od Sivke bolj pridna in delavna.

Zunaj je pihal veter, listje je začelo rumeneti in ni bilo težko ugotoviti, da se bliža jesen. Bela se je odpravila nabirat hrano za ozimnico. Prosila je tudi Sivko, če ji gre pomagat. Sivki se ni ljubilo vstati iz postelje, kaj šele, da bi tekala po gozdu, po drevesih in travnikih. Bela se je odpravila kar sama. Nabirala je orehe, lešnike in želode. Vrečo je imela tako polno, da je ni mogla nesti, zato jo je vlekla kar po tleh. Naenkrat je bila vreča vedno lažja, zato je pogledala nazaj, kaj se dogaja. Videla je, da ima njena vreča luknjo in da so se oreščki

skotalili iz nje. Uboga reva je morala po isti poti nazaj in pobrati oreščke, ki jih je izgubila. Bila je že čisto brez moči, medtem pa je Sivka ležala doma. Ko je Bela prispela domov, je oreščke skrbno pospravila za zimo. Zima je kmalu potrkala na vrata. Sivka je postala lačna in se odpravila iskat hrano, ki je ni našla. Tekala je sem ter tja po gozdu tako dolgo, da jo je pregnala noč.

Nenadoma se je Sivka spomnila, da ima Bela veliko zalogo oreščkov. Hitro se je odpravila k njej in jo prosila, če ji odstopi kak orešček. Bela ji je rekla, da ji tokrat naj bo, vendar si naj zapomni, da brez dela ni jela.

Marko Vesenjajk, 7. b

MEDVED IN LISICA

V gozdu je živel medved s prelepo zlato ogrlico. Bil je poglavar in vsi so ga venomer občudovali.

Medvedu so vsi prinašali darila. Ogrlica, ki jo je nosil, je bila čudovita in vsak, ki ga je videl z njo v gozdu, si je želel prav tako. Med njimi je bila tudi lisica, ki je v svojem brlogu kovala načrt, kako bi jo dobila. Čez nekaj časa je zagledala lovca, ki je nastavljal past, v katero se z nogami zaplete žival, ki stopi nanjo, in vrv jo potegne na drevo.

Takoj se je domislila, da bo medveda nagovorila, da pozna najboljši grm slastnih borovnic v gozdu. Poiskala ga je in mu povedala, kam naj se odpravi, če se želi posladkati. Medved je bil zelo navdušen in skupaj sta odšla proti grmu. Lisica se je

obotavljala in namenoma zaostajala za njim.

Medved je v nekem trenutku stopil na past, ki se je aktivirala in v trenutku je z glavo navzdol že visel z drevesa. Lisica mu je snela ogrlico z vratu in se pri tem sladko smejala. Ampak zaradi medvedove teže se je vrv počasi strgala in medved je padel na zemljo. Bil je tako jezen, da je poiskal lisico, ji iztrgal verižico ter jo privezal ob drevo, ki je rastle blizu pasti.

Nekega dne, ko so se lovci vrnili v gozd, so ob drevesu naleteli na zvezano, shirano lisico, ki so jo morali ubiti, da so jo rešili muk. Medved pa je iz gozda izgnal vse lisice, ki se še danes, če se le da, na daleč izogibajo srečanju z medvedom.

Lan Trafela, 7. c

OTOK ZAKLADOV

Nekoč je živel gusar po imenu Enooki Rao. Enooki Rao ni imel niti enega prijatelja. Rao je bil strah in trepet drugih gusarjev. Nekega dne je potoval po morju in videl kopno. Ko je prišel do tja je na otoku našel papir, na njem pa narisano zemljevid z napisom: OTOK ZAKLADOV. Stekel je na otok in našel orožarno. Vzel si je orožje in šel v Jamo zlata in pošasti. Boril se je proti Ognjenemu zmaju, Vodni pošasti in Krilatemu zmaju. Bil je izmučen, ampak ko je videl zlato, je zažarel. Prijel je zlato, a ker ni bil spreten, mu je košček zlata padel na tla in se razbil. Videl je, da to ni bilo zlato, ampak košček kovine, pobarvan v zlato barvo. Našel je listek z napisom: ZAKLAD. Pod tem napisom je pisalo še: NAJLEPŠI ZAKLAD JE PRIJATELJSTVO.

Enooki Rao je od takrat naprej ves čas preživel samo s prijatelji.

Tevž Levstik, 4. c

SILA

Nekoč je živel astronom, ki je imel hčer Silo. Po navadi je hodila po zraku, včasih pa tudi po tleh. Igrala je košarko, ker je žogo dobro odbila, torej je imela dober odboj. Po zraku je hodila, ker je jedla zdravila, da ne bi imela gravitacije, kot v Vesolju. Sila ni mogla biti brez gibanja, torej se je tudi v spanju gibala. Z očkom sta vadila vajo za mirovanje, saj je očka skrbelo, da se ne bo kaj zgodilo, ker se Sila vedno giblje. Sila je imela punčko iz cunj, ki ji je bilo ime Teža Sile. Ime ji je bilo Teža in pisala se je Sila. Ona ni znala lebdeti kot Sila, zato je Sila Težo skušala to naučiti. To je bilo težko za obe. Punčka

iz cunj je znala reči le: »PADANJE, BUM!«, zato Sili ni bila preveč všeč. Sila je rasla ... Hodila je v osmi razred ... Vedela je vse o Vesolju, bolje kot vsi astronomi in astronomi na svetu.

Zato se je v tretjem letniku odločila, da bo astronautka. Govorila je, da bo najbolje raziskala Luno in vse planete in da bo izvedela vse o sili. A mislite, da bo tako? Seveda bo ...

Sila je odrasla in postala je ASTRONAVTKA.

Alja Plohl, 4. c

PIRATI

Nekega dne sta se Jure in Timi igrala v peskovniku. Kopala sta in kopala in pri tem našla staro skrinjo. Ko sta jo odprla, sta v njej zagledala staro zaprašeno knjigo. Odprla sta jo in pri tem obnemela. Spogledala sta se, še enkrat pogledala knjigo in kriknila: »To je dnevnik slavnega gusarja Ostra Sablja«. Fanta sta se lotila branja.

Piše se leto 1602. Z ladjo Magdaleno smo pluli čez ocean. V daljavi smo zagledali kopno in posadka 40 mož se ga je zelo razveselila. Obrnili smo krmilo in zapluli proti otoku«. Kapitan je v svoji kabini med papirji našel zemljevid, ki mu ga je podaril oče. S pogledom na karto sem ugotovil, da je bil pred nami otok POGUBE. O tem otoku mi je pripovedoval oče, ko sem bil še majhen fantič. Na njem živijo zlobni gusarji, ki so bili znani po svoji borbenosti in oboroženosti. Kapitan Ostra Sablja je na palubo sklical gusarje in jih posvaril na nevarne prebivalce otoka. S polno paro smo odppluli proti otoku. Streljali smo na gusarje s topovi in puškami. Kazalo je, da bo zmaga naša. Zavzeli smo otok in pričeli z iskanjem zaklada. Zemljevid sem našel na palmi. Vzel sem ga in začel z iskanjem. Po nekaj urah kopanja, smo končno našli zaklad. Bil je last slavnega Črnookega pirata. Zaklad sem pravično razdelil med posadko. Zvečer smo se poveselili ob ognju, ker smo osvojili otok in našli zaklad.

Piratom je bil tako všeč otok, da so tam postavili kolibe. Preživljali so se z lovom in ribolovom. Meso so si spekli na ognju. Sadje in zelenjavo pa so uporabili tisto, kar je zrastle na otoku. Nekateri izmed posadke so radi pili kokosovo mleko.

Bila je nedelja. Sonce je močno pripekalo. Pirati so po obilnem kosilu šli počivat. V daljavi niso opazili gusarske ladje, ki se jim je približevala. Presenetili so jih z napadom. V spopadu je umrla vsa posadka s kapitanom Ostra Sablja na čelu.

Timi in Jure sta zaprla dnevnik, bila sta navdušena nad tem, kar sta prebrala. Odločila sta se, da ta dnevnik shranita v svoji drevesni hišici. To bo njuna največja skrivnost.

Če ste prebrali to zgodbo, naj to ostane skrivnost, kam sta Jure in Timi skrila dnevnik.

Žiga Trbovič, 4. c

SANJE

Sanjala sem, da sem se pridružila vesoljcem.

Nekega dne sem dobila karto za polet v vesolje. Seveda sem ponudbo sprejela, zato sem že naslednje jutro odšla na parkirišče, kjer je stalo veliko vesoljskih plovil, a takoj sem vedela, na katero moram iti.

Z voznikom ladje, vesoljcem, sva potovala sedem ur in končno sva prispela. Vse se mi je zdelo čudno in novo, saj še nikoli nisem videla vesoljcev. Imeli so različne oblike glave, eni oglato, drugi trikotno pa tudi okroglo. Vsi so me lepo sprejeli in mi razkazali svoj mesto.

Prenočišče sem dobila v majhni palači, saj so bili tudi vesoljci majhni. Kljub temu da sem bila na drugem planetu, sem hitro zaspala.

Za zajtrk so postregli polže z jajci. Ker nisem želela polžev, so mi pripravili

navadno omeleto, po zajtrku pa so mi pokazali še druge znamenitosti.

Vse je bilo čudovito, dnevi so hitro minevali, nisem želela še nazaj. Zaprčila sem za dovoljenje, da ostanem še nekaj dni. To so mi seveda dovolili in imela sem priložnost ogledati si najbolj skrite kotičke njihovega planeta.

Ko sem se hotela spustiti v neko jamo po zaklad, vsaj tako se mi je zdelo, me je nekaj zgrabilo za rame. Zakričala sem in otepala z rokami. Borila sem se s pošastjo, nato pa je od nekod do mene prišel nežni mamin glas, naj se zbudim, ker moram vstati.

Rahlo razočarana, še vedno malo prestrašena in jezna sem zapustila posteljo in se napatila po hodniku.

Katja Čuš, 5. b

ZAPADEL JE PRVI SNEG

Juhuhu, božič je tu! Ja, božič brez snega ...

Izgledal je povsem navaden dan. Kljub temu smo pripravili praznovanje in povabili sorodnike. Ati je rekel, da bodo prinesli sneg. Smejala sem se mu.

Zjutraj pa presenečenje ob pogledu skozi okno. Sneg. Saj ne morem verjeti. Želela sem hitro pozajtrkovati in pobegniti ven, na sneg. Želela sem narediti snežaka, a mi ni uspelo. Poklicala sem atija na pomoč, naredila sva dve veliki kepi, snežaka pa še vedno ne. Poklicala sem še sosedo, da pride pomagat. Najprej sva naredili dve tako veliki kepi, da nisva več mogli kotaliti

naprej, vendar snežaka še vedno ni bilo. Obupali sva in se vrgli na kepo, a ta se ni podrla in dobili sva novo idejo. Začeli sva graditi muco. Izkazalo pa se je, da sva naredili konja. Tudi jahati sva poskusili. Dodali sva še rep, glavo in ušesa. Delali sva še potem, ko je sonce že zašlo. Staršem sva naročili, naj pogledajo žival pred hišo. Bili so navdušeni, tako kot midve. Vsak dan smo občudovali najino kreacijo skozi okno.

Nekega dne pa se je žal vse končalo. Najin snežni konjiček je odtekel v zemljo. Ostala pa je lepa izkušnja in lep spomin na prvi letošnji sneg.

Nuša Krapša, 5. b

SANJALA SEM

Neke noči sem sanjala lepo mirno deželo. Bila je polna sladkarij in čokolad. V njej sem se počutila lepo in mirno.

Na drugi strani pa je bila strašna dežela.

Grmelo je in ni bilo sonca in ljudje so grdo gledali. Mosta v drugo deželo ni bilo, zato sem jo lahko samo debelo gledala. Kljub temu me je mikala in odločila sem se, da bom z ladjo potovala do mračne dežele. Bilo me je strah, vendar sem vztrajala.

Vstopila sem v to deželo in vsi so me čudno gledali. Nisem se ozirala na to. Nekaj dni sem preživela tam in spoznavala njihovo življenje. Ugotovila sem, da smo ljudje drugačni in da lahko vsak živi po svojih načelih, samo priložnost si moramo dati, da se spoznamo.

Zbudila sem se in ugotovila, da sem sanjala dokaj resnične sanje. Če se ljudje potrudimo, so moje sanje lahko resničnost.

Ivana Kampuš, 5. b

MOJA NOČNA ZGODBA

Neke noči, ko sem spala, me je zbudilo rjovenje. Ura je bila polnoč. Odprla sem oči. Pred mano je bila velika senca z očmi, usti, nosom in trupom. Zelo me je bilo strah. Senca je govorila in zakričala: » Daj mi igračko hrčka!«. Hrček je začel hoditi. Komaj sem ga ulovila in od utrujenosti zaspala. Zjutraj sem se zbudila. Hotela sem vstati iz postelje, a nikjer izhoda. Zaklicala

sem na pomoč. Prišla je mama. Odprla je vrata sobe. Rešila me je. Pojedla sem zajtrk. Vrnila sem se v sobo. Nikogar več ni bilo tam, razen igrače pošasti, ki govori, kar hoče. Smejala sem se. Igračo sem pospravila v mamino spalnico. Mama mi je dala poljub. Stisnila sem jo in ji rekla, da jo imam rada.

Maja Bosilj, 2. c

RDEČA ŽOGA

Nekoč je živela rdeča, majhna in zelo živahna žoga. Imela je dva prijatelja. Ker so se veliko družili, so se tudi sprli. Rdeča žoga se je hotela pobotati z njima, ampak nista dovolila. Rdeča žoga je zbolela. Ker ni imela mame in očeta, pa še prijateljev ne, je šla sama k zdravniku. Po poti se ji je temperatura zvišala. Ko je bila končno pri zdravniku, je dolgo, dolgo čakala in postalo ji je dolgčas. Postala je lačna. Odšla je domov in si skuhalo juho. Potem je odšla spat.

Taja Gabrovec, 2. c

DOGODEK S KOKOŠJO IN KOZAMI

Vračal sem se iz šole in se pogovarjal z babico. Morala sva k sorodnici Magdi. Pri Magdi sva pozvonila. Obesila sva majico na ograjo. Ko je prišla, sva si ogledala koze. Prišla sva do prostora, kjer je bila lesena stena z vrati. Vanjo so bile z žebliji zabite rešetke. Kozice so bile rjave barve in kazale svoje majhne roge. Naenkrat je babici poletelo nekaj prek glave. A jo je zgrešilo. Bilo je jajce. Zagledal sem tudi prav posebno kokoš, ki je znesla zeleno jajce.

Tjaša Kostanjevec, 1. c

Nik Bombek, 2. c

TINA IN ČAROBNI ZVEZEK

Nekoč je Tina pisala v svoj zvezek. Pisala je in pisala in naenkrat je zvezek počil. Naredilo je *bum* in Tina se je z zvezkom znašla v čarobni deželi. Začudena je pogledala naokrog. Zvezek jo je čudno gledal. Vprašala ga je: »Kaj je s teboj?«

»Gledam te, ker si tako lepa. Sva v čarobni deželi. Poiskati morava eno besedo, ki naju bo rešila.« Odpravila sta se na pot. Hodila sta tri dni in noči. Prišla sta do polja izgubljenih besed. Začela sta iskati. Iskala sta in iskala ter končno našla izgubljeno besedo: *račka*. Hotela sta nazaj domov, a poti nista našla.

V strahu se je zbudila in spoznala, da so bile le sanje.

Dea Muršič, 2. c

JEŽEK IN KAPICA

Živel je ježek. Pozimi je zapadel sneg. Ježka je zeblo. Hodil je od vrat do vrat in prosil druge živali, naj mu pomagajo. Prosil je za toplo kapo. Medo ni imel kape. Ježek je šel do ptičke siničke. Ptička mu je dala kapico. Bil je zelo vesel. Poskusil jo je. Bila mu je premajhna. Šel je naprej in prišel do pingvina. Pingvin mu je posodil kapo. Bila mu je prav. Ježek se je zahvalil in šel domov.

Ana Jelić, 2. c

Sabina Peklar in Mišel Cizerl, 9. b

ČEŠNJE POZIMI

Nekoč je živela šestletna deklica Maja. Ko je začelo snežiti, je Maja stekla na dvorišče. Zunaj je zagledala češnje na drevesu. Splezala je na drevo in jedla češnje sredi zime. Dolgo je sedela na drevesu, ko jo je mama poklicala na večerjo. Ker je pojedla veliko rdečih češenj, ni mogla pojesti juhe. Odšla je spat v sobo.

Drugo jutro je spet želela na drevo. Najedla se je češenj. Imela je poln želodeček in ni mogla jesti palačink. Mama ji je prepovedala plezati na drevo in jesti češnje. Maja je bila žalostna. Mama je splezala na drevo in nabrala najlepše češnje. Skupaj z očkom so pojedli češnje.

Zoja Majal, 2. c

ZLATI COPATI

Nekoč, pred davnimi časi, je živel zajec. Vse leto je skakal po zeleni trati, potem pa je nenadoma prišla jesen. Zajca je vedno bolj zeblo v tačke.

Ko je nekega oktobrskega popoldneva cel premražen ležal v listju, je nenadoma zaslišal neznan glas.

»Ali te zebe?« ga je vprašala in stopila pred njega.

Bila je veverica, ki je še nikoli doslej ni videl v gozdu, bila je odeta v plašč. Zajec jo je pogledal in odgovoril, da ga zebe, kot še nikoli do tedaj. Veverica mu je dejala, naj zvečer, preden gre spat, liste položi na tačke in vse skupaj namaže z dežjem in zjutraj, ko se bo zbudil, bo na nogah imel zlate copate. Ko se je zajec hotel zahvaliti, je veverica že izginila.

Ta pogovor je slišala tudi hudobna lisica. Ta je nameravala narediti enako kot zajec. Ko je zajec šel spat, se je spomnil kaj, mu je rekla veverica. Naredil je, kar mu je dejala. Ubogi zajec pa ni niti pomislil, da ga škodoželjna lisica ves čas opazuje. Ko je lisica prišla domov, je vse ponovila za zajcem. Ko se je zjutraj zbudila, je pogledala tačke in zagledala grde razcefrane čevlje.

“KAJ JE TO?” je zakričala. Potem je šla do zajčeve hiše in že od daleč zaslišala, kako si je zajec prepeval *la la la la la, copatke zdaj imam, nikomur jih ne dam, la la la*.

Ko je lisica pogledala skozi okno, je videla, da je zajec imel na tačkah obute zlate copate. Lisica je pobesnela, kako lahko ima tako lepe copate, ko pa je ona pomembnejša od njega in ima grše. Nato je zaslišala glas: »Kdor prijazen je, dobro se mu vrača!«

Lisica se je ozrla naokrog in nikogar ni bilo. Naslednji dan je načrtovala, da bo zajcu ukradla copate in res naslednji dan, ko se je zajec zbudil, copatov ni bilo več. Zajec je bil močno užaljen in prizadet. Ko je veverica to videla, je dejala, da bo še že videla, še slabo se ji bo godilo.

Zvečer je pihal močan veter in lisičino hišico je odpihnilo. Ko se je zajec naslednji dan zbudil, je na tačkah spet zagledal zlate copate. In kako se je lisici godilo? Ostala je brez copatov in doma.

Manca Čeh, 4. a

ŽIGA

V malem mestecu živi Žiga. Nima nobenih prijateljev, ker vsi mislijo, da je malo čuden. Pravzaprav je velika neroda. Na primer, ko se zgodi zločin, ga hoče razrešiti sam, na koncu pa mu čisto vedno spodleti. Nekega dne se je odločil, da bo dokazal, da zmore opraviti svojo nalogo. Šel je k svojemu šefu in mu vse razložil. Šef mu je povedal, da so pred eno uro umorili staro gospo, ki je delala v trgovini. »Prav ta primer lahko prepustite meni,« mu je odgovoril Žiga. Takoj se je lotil raziskovanja. Seveda je najprej zloščil svojo lupo, ki jo je imel vedno s sabo in mu je pomenila vse. Nato si je oblekel detektivski plašč in nataknil očala ter se odpravil na kraj zločina. Tam je seveda bilo veliko policistov in novinarjev. Žiga se je odpravil k enemu od policistov in ga vprašal, kaj natančno se je zgodilo. »Ob enih popoldne je moški oblečen v črno zabodel prodajalko Jožico, ki je bila pri policah s sladkarijami. Ker mu ni pustila ukrasti bombonov, jo je zabodel ter stekel iz trgovine.« mu je povedal policist. Žiga si je podrobneje pogledal kraj zločina. Seveda si je pomagal z lupo. A pozabil si je natakiniti rokavice, zato je pustil svoje prstne odtise. Žiga ni mogel ugotoviti, kdo je umoril prodajalko. Žalosten je odšel domov in se odločil, da ne bo več detektiv. Ko je že misli, da ne more biti slabše, so ga naslednji dan obtožili, da je on skrivnostni zločinec, saj so našli njegove prstne odtise. Hvala bogu so vsi vedeli, da je Žiga bolj nerodne sorte in si je pozabil natakiniti rokavice. A se je kljub temu odločil, da bo pustil poklic detektiva in postal prodajalec. Lupo je seveda obdržal, da ga je spominjala na vse primere, ki jih je skušal razrešiti. Izkazalo se je, da je zelo dober prodajalec in še danes dela v trgovini, kjer se je trudil razvozlati skrivnostni umor prodajalke Jožice.

Jerca Feguš, 8. c

NORI DETEKTIV GORILA

Nekega dne si je Blaž zamišljal, kako bi bilo biti detektiv. V časopisu je našel zločin v Mercatorju. Zato je odšel v Mercator in videl, da je na tleh kri in to povedal detektivom. Vsi so se mu smejali, a ni vedel zakaj. Saj je bilo na tleh vino. Potem je odšel kupit mleko, a mu je spodrsnilo na bananinem olupku. Zlomil si je nos. Odšel je k zdravnici Hedviki. Povedala mu je, da bo nekaj časa ostal v bolnišnici. V sobi je imel nekega čudnega soseda, ki mu je ves čas kradel grozdje. Po treh dneh je odšel v center in vprašal, ali je dobil službo detektiva. Seveda. In dobil je značko. Na znački je pisalo: Nori detektiv Gorila. Nekega dne je moral iti na prizorišče pravega zločina. Ko je prišel tja, se je najprej prepričal, če je na tleh res kri. A kri je bilaokusna, saj je bil kečap. Vsi njegovi zločini so bili prevara, saj nikoli ni bilo nič resnega. Vsak dan je okušal kečap in padal na nos. A živel je do konca svojih dni z značko: Nori detektiv Gorila.

Jona Vedernjak, 6. a

VLOM V BANKO

Nekega popoldneva so me detektiva Loleka poklicali naj preiščem vlom v banko na Bedračevi cesti 207. Spakiral sem svoje plastične vrečke in super lupo ter si nadel čelado, potem skočil na kolo in že sem drvel po ulicah Kranja. Čez 10,50 min sem prišel na Bedračevo cesto 207, kjer je bila draguljarna. Nato sem stopil vanjo in gospe za pultom povedal, da sem prišel preiskat vlom. Prodajalka me je vprašala, ali morda iščem Broklijjevo cesto 207, da tukaj ni bilo nobenega vloma. Nato sem se podal na Broklijjevo 207, kjer je bila velika bela stavba. Ko sem stopil vanjo, sem rekel gospe za pultom, da sem prišel raziskat vlom. Gospa je takoj poklicala dva gospoda, ki sta bila oblečena v povsem bela oblačila. Rekla sta mi, naj ležem na posteljo, ki je bila takoj zraven pulta. Nato sta me priklenila na posteljo in rekla, da me bosta odpeljala do »vloma«. Odpeljala sta me po dolgem hodniku navzdol, nato smo zavili levo, kjer so bila velika kovinska vrata in na njih je pisalo: Zaprti oddelek – zelo motene osebe.

Kasneje sta me zaprla v ogromno sobo brez oken – imela je le majhno žarnico na sredini stropa. Nekaj časa sem gledal žarnico, nato pa se mi je posvetilo, da je to umobolnica. Hitro sem se rešil verig in pobegnil iz tega mučenja. Ko sem bil zunaj, sem se spomnil, da je bil vlom na Bedračevi cesti. Oddrvel sem in čez 15 minut sem bil pri banki. Ko sem vstopil vanjo in povedal gospe za pultom, zakaj sem prišel, me je debelo pogledala in rekla, da tukaj ni bilo nobenega vloma. Bil sem zelo jezen, ker sem toliko časa zapravil za nič. No, upam, da bo drugič boljše.

Enej Klasinc, 8. c

SKRIVNOST, UJETA V GOZD

(Grozljivka, odlomek)

Zbudila sem se na samotnem otoku. Ležala sem na pesku in bila cela razcefrana. S težavo sem vstala in začela gledati okrog sebe. Morje je valovilo in vse se je zdelo, kot da sanjam. Pa žal ni bilo tako. Bila sem brez vode, brez hrane. Vedela sem, da ne bom preživela, če se ne bom trudila. Hotela sem se domisliti česa, kar bi me pripeljalo do hrane in vode, vendar nisem mogla. Vse, kar je bilo več od gledanja naokoli, je bilo zame pretežko. Nekako sem si opomogla po nekaj dnevih. Borila sem se. In tako je bil vsak dan bitka s samoto, strahom ...

Jedla sem vse od nagnusnih žuželk in pila vse mogoče. Vsak dan sem odkrila nekaj novega na otoku. Med iskanjem vsega nujnega za preživetje na drugi strani otoka sem naletela na gozd. Bil je temačen gozd. Nisem razumela, zakaj sem v njem za trenutek zagledala punčko, mahala mi je in me vabila, da pridem k njej. Ustrašila sem se in zbežala. Od tega trenutka naprej oči sploh nisem več zatísnila, imela sem občutek, da me nekdo ves čas opazuje. Ni bilo dneva, ko ne bi ležala na plaži in upala, da se prikaže ladja, ki bi me rešila in vrnila domov. Vendar je upanje po tolikih mesecih že skoraj dokončno izginilo. Tako kot ni bilo dneva, tako ni bilo noči, ko moje zanimanje za obisk temačnega gozda ni izginilo. Šla sem, z mislijo, da nimam česa izgubiti.

Premagala sem strah in se postavila pred gozd. Zagledala sem fantka, okrog 5 let je štel, mahal mi je in me vabil k sebi. Stopila sem do njega, podal mi je roko in me odpeljal globoko v temo. Spregovoril ni besede, samo hodil je naravnost. Nič ga ni zmotilo. Večkrat sem mu nekaj dejala, vendar ni odgovoril. Mislila sem, da je nem. Bolelo me je, da že toliko dni nisem slišala glasu nekoga drugega, pogrešala sem to. Tega nisem povedala na glas, ampak deček me je razumel. Takrat je spregovoril. Tako sem bila srečna, da se nekdo pogovarja z menoj. Skoraj sem zajokala. Imela sem občutek, da nisem več sama in da ne bom več. Izvedela sem, da sem obiskala gozd umrlih duš, kar je pomenilo, da je deček bil in je tudi eden od njih. Začudena sem bila in žalostna. Nisem razumela, zakaj sem jaz v tistem trenutku bila zraven njega. Zakaj, kako, saj še nisem umrla?! V srcu sem čutila bolečino. Močno mi je utripalo. Strah me je bilo smrti. Hotela sem oditi. Spremljal me je do kraja, kjer sva se srečala. Pomahal mi je v slovo.

Nekaj dni po tem sem močno zbolela. Noge mi niso več delovale, nisem mogla vstati. Vedela sem, da si ne bom opomogla. Sprijaznila sem se. Priplazila sem se do plaže in še zadnjič gledam, če je kje kakšna ladja. Ni je, ležim pod palmo, izmučena sem. Umrta bom, vem. In sama postala del skrivnosti, ki je ujeta v gozd ...

Tjaša Štiberc (9. b) in Lana Kolarič (9. c)

PAPIRNATA VREČKA

To je zgodba o papirnati vrečki ...

Nekoč je živela papirnata vrečka. Bila je iz papirja in se ni mogla kopati. Vse naokrog je spraševala, ampak nihče ji ni odgovoril. Govorili so ji samo: »Pazi, da tega nikoli ne storiš!«. Papirnata vrečka je odšla spraševat v drugo mesto: mesto, v katerem so živeli časopisi. »Hm,« je momljala, »tu pa nekaj ni v redu«. Odšla je raziskat to čudno stvar. »Kje naj začnem?« je rekla. »No, bom kar šla po časopis!«. Toda še preden je začela brati, je naletela na napako: ni razumela te pisave! »Kaaaaaj?! Takoj moram iz tega mesta!« Toda šele takrat se je spomnila, po kaj je prišla. Vprašala je vse časopise. (No, vsaj tako je mislila). Papirnata vrečka je bila že zelo utrujena. Tedaj pa je prišel časopis in jo vprašal: »Kaj pa iščeš?«. Papirnata vrečka je povedala, da bi rada vedela, zakaj se ne more kopati. Časopis je rekel, da lahko to izve pri starem vraču, polnem papirja. Ampak povedal je še, da lahko pride do njega samo, če prečka otok Mrtvaška glava. Tako se je odpravila in pela pesem KORAKAMO. Ko je prišla do otoka, je videla, da ni nič strašnega in odšla je naprej ... do vrača! Ko je prispela, ji je odgovoril: »Ne smeš se kopati, ker bi razpadla!« Tako je papirnata vrečka veselo odšla domov.

Luka Seničič, 3. a

ZOBNA ŠČETKA IN TOALETNI PAPIR

Bilo je nekaj minut čez enajsto, ko se je zobna ščetka Afrodita končno posušila od jutranjega umivanja zob ter pogledala po kopalnici. Znova jo je prevzela živčnost, ko je videla, kako umazana je kopalnica. Nato je postala še zelo žalostna, ko je ugotovila, da so na njej ostali ostanki hrane in zobna pasta, ker jo je Aleksander zelo slabo umil. Na polički nad umivalnikom je ostal brivski aparat, ker se je oče Peter zjutraj pozabil obriti. Umivalnik je bil ves umazan, ker je Aleksandrov mlajši brat polil šampon z vonjem po kokosovem olju. Ostalih pripomočkov za osebno higieno pa to sploh ni motilo. Zobno ščetko je to še bolj potrla.

Začela je s čistilno akcijo. Čistiti ji je pomagal tudi toaletni papir, ki pa je moral zelo paziti, da se ni zmočil. Ko sta končala, je bila Afrodita zelo ponosna sama nase, toaletni papir pa se je pripravil na svoje običajno delo ...

Ugotovil je, da ga čaka mamina velika potreba.

Sara Glatz in Sabina Tepuš, 9. a

ČUDEŽNI VRT

Živela je majhna punčka po imenu Maja. Rada se je igrala, sesala, pometala in čistila. Nekega dne se je po napornem delu odločila, da bo se bo odšla igrat. Bil je prelep sončen dan. Vzela je žogo in oddrvela ven. Žogo je odbijala, brcala in delala z njo vse mogoče, dokler ji ni žoga pobeignila in je ni več našla. Iskala jo je, a žoge ni bilo nikjer. S solzami v očeh je stekla do matere in ji povedala, kaj se je zgodilo. Mama jo je potolažila in ji rekla, da naj pogleda še na vrt. Maja je spet dobila nekaj upanja in se hitro odpravila.

Tam je za veliko zelenjavo zagledala svojo rdečo žogo. Ko pa jo je hotela prijeti, je zaslišala tanek, piskajoč glas. Sledila mu je in naenkrat padla. Padala je in padala, dokler ni pristala v temačnem tunelu.

Začudeno se je ozrla okoli sebe. Ni vedela, kje je. Zgrabila jo je panika. Počasi se je premikala proti vratom na koncu tunela. Odprla jih je. Za vrati se je skrival pisan čudežni svet, obdan s svetlobo. Maja ni mogla verjeti svojim očem. Okrog nje so bili veliki zelenjavni stolpi in ogromni vrtni palčki z rdečimi očmi, ki so nosili papriko ter krompir. Začeli so se premikati proti njej. Bili so ji vse bližje in bližje, dokler ji ni zazvonila budilka in se je zbudila. Maja je bila prestrašena, ampak si je oddahnila. Zaradi teh sanj se je odločila, da nikoli ne bo postala vrtnarka.

Vita Solina in Katja Bezjak, 9. c

ZGODBA O MIRKU

Nekoč, pred davnimi časi, je živel človek, mnogim znan po imenu Mirko. Kot otrok ni bil navdušen nad poukom slovenščine, zato je skoval zloben načrt, kako bo uničil pouk slovenščine. Raje ne trošimo besed in besednih zvez o Mirku, povejmo le, da nikoli ni maral književnosti. Res ni razumel, v čem je smisel romantike in branja Prešernovih del. Ni vedel, zakaj je v obdobju razsvetljenstva Valentin Vodnik tako pomemben. Ni vedel, zakaj je ljudsko slovstvo pomembno za Slovence. Zato se je odločil, da bo požgal vse učbenike slovenščine.

Svoj načrt je snoval leta in leta, dokler ni spoznal doktorja slovenščine. Spoznal ga je v društvu za pomoč duševno bolnim ljudem. Doktor je kot prostovoljec pomagal v tem društvu. Tudi Mirku je pomagal pri njegovi duševni bolezni – prekomernemu sovraštvu do slovenščine. Predstavil mu je tudi čare slovenske književnosti.

Mirku se je stanje postopoma izboljševalo. Sedaj je Mirko ponosen učitelj slovenščine, ki slovensko književnost bogati z vedno novimi pesmimi.

Jure Kramberger in Vito Levstik, 8. c

ROGAST SAMOROG Z MAGIČNIM ROGOM

Nekoč v davnih časih se je rodil zelo poseben sesalec z gensko mutacijo, ki mu je omogočala, da mu lahko zraste čaroben rog. Njegovi vrstniki so ga častili, saj so verjeli, da je on božja stvaritev. Mislili so, da jih bo obvaroval pred satanom. Med njegovimi vrstniki je blestel v vseh disciplinah, kar je dalo drugim bitjam verjeti, da je on res poseben. Ko je bil star 19 let, je bil izvoljen za predsednika demokratične zveze Harnije. S svojimi govori in svojim rogom je osvojil srca prebivalcev. Ker je bil tako zelo uspešen, je samega sebe imenoval za dosmrtnega voditelja po novem komunistične zveze Harnije. Njegov končni cilj je bil, da bi širil mir po svetu in vzpostavil ravnovesje med ceno nafte in ceno harnijkega žganja. Začel je širiti svojo malo državico in si s tem pridobil veliko nasprotnikov. On ni mogel razumeti, zakaj drugi voditelji ne bi hoteli miru. Ker ga

je to tako prizadelo, je sklenil da naredi samoumor. Tako je svet izgubil edino priložnost, da bi v njem zavladala mir in pravica. Od takrat naprej se je ohranil kapitalizem in svet se je začel rušiti. Še danes je tako in svet je nepravilčen in ima veliko problemov.

Gaia Rhea Majcen, 1. b

Matej Šemrl, 9. a

Klara Kristl, 7. b

KAKO SO NASTALE ZVEZDE

Nekoč je živela prelepa princesa, ki si je hotela najti moža. Zato je rekla: »Obesite prstan na najbolj oddaljeno vejo največjega hrasta. Poročila se bom s tistim, ki bo s puščico snel prstan in mi ga prinesel k nogam!«

Naslednji dan so obesili prstan. Veliko jih je poskušalo izstreliti puščico in sneti prstan, vendar ni nikomur uspelo. Končno pa je na vrsto prišel mlad princ, ki je prepotoval pol dežele, da bi osvojil princesino srce. Napel je lok in izstrelil puščico naravnost skozi prstan. A je puščico izstrelil tako močno, da je skupaj s prstanom odletela v nebo. »Videla sem, kako si izstrelil puščico skozi prstan,« je rekla princesa, »vendar mi ga nisi prinesel.« Princ je sklical vso svojo vojsko in ukazal, naj se ne vračajo, dokler ne najdejo prstana in puščice. Vojniki so vzeli svoje laterne, da bi lahko iskali tudi ponoči, ter se razkropili na vse strani neba.

Še danes vojska tava po nebu in išče prstan ter puščico. Vsi jih lahko vidimo, vendar samo ponoči, saj daleč na nebu svetijo njihove laterne, mi pa jim pravimo zvezde. Včasih kateremu vojaku laterna zdrsne iz rok ter poleti preko neba.

Danaja Ficjan, 7. b

LETNI ČASI

Nekoč, še preden so se ljudje naselili v Sloveniji, je tukaj živela stara mati. Imela je sedem otrok: štiri sinove in tri hčere.

Ko so štirje mlajši otroci dopolnili le devet let, so trije starejši bratje odšli v svet. Tako so ostali sami s svojo staro materjo. Tri hčere so vsak dan skrbele za mater, kuhale, prale in čistile, medtem pa je njihov brat lovil ribe in nabiral gozdne jagode. Leta so tako hitro minevala, a takrat so bila to še pusta leta. Bila so namreč brez letnih časov, le sonce in oblaki so se izmenjevali. Tako je zaradi starosti stara mati zbolela. Štirje njeni otroci so takrat dopolnili že trinajst let. Ko ji je zadnja ura odbijala zadnja ura, so njeni vdani otroci stopili k njej. Prvi je ob postelji svoje matere stal sin. »Hvala vam, draga mati, da ste prinesli radost in veselje v naš pust svet,« je rekel in prijel mater za roko. »Sin moj, vedno si poln energije in kljub oblakom siješ kot najsvetlejša zvezda. Tvoji zlati lasje pričajo o tvojem soncu, ki ves čas sije. Čas je, da vsem prineseš to toploto, ki jo vedno nosiš s seboj. Od sedaj naprej boš Poletje in predani ti bodo trije najtoplejši meseci v letu,« mu je zašepetala mati. Sin se ji je zahvalil in mati se je obrnila k svoji hčeri z rdečkastimi lasmi. »Ti boš Jesen. Tvoj duh je miren, toda vedno vesel. V tvojih treh mesecih se bo narava pripravila na počitek, a veselo boš plesala v neskončnih toplih barvah listov, ki bodo odpadali,« je stara mati rekla svoji hčeri. Tudi ona se ji je zahvalila. Obrnila se je k drugi hčeri, s svetlimi, skoraj belimi lasmi.

Danaja Ficjan, 7. b

»Moja draga hči, ti si vedno mirna in tiha. Vsako leto si boš porezala svoje svetle dolge konice las, ki bodo padle na zemljo in vse odele v belo odejo. V tvojih treh mesecih si bo narava odpočila. Ljudje te bodo klicali Zima,« je zašepetala stara mati. Hči ji je v zahvalo prikimala in se odmaknila od postelje. Končno se je obrnila k zadnji, najmanjši hčeri, ki je imela rjavkaste in zlate dolge lase ter ji šepnila: »Ti si zdaj Pomlad. V tvojih treh mesecih boš vrnila toploto. Tvoj smeh bo naredil rože in s svojimi lasmi boš pometla ves mraz. Narava se bo prebujala in se smejala tako kot ti.« Hči se ji je z nasmehom na obrazu zahvalila. Takrat je stara mati še poslednjč izdihnila ter se spremenila v slap raznobarnih rož.

Pomlad, Poletje, Jesen in Zima pa še sedaj živijo. Skupaj jih imenujemo letni časi in skrbijo, da svet ni tako pust, kot je bil včasih.

Ajda Foltin, 7. b

IZ HIŠE BESED SO SKEČI UŠLI ...

NEJA: Hej, Jan! Kako si? Si pripravljen na učno uro slovenščine?

JAN: Pozdravljena, Neja! Ja, sem pripravljen.

NEJA: Okej, pa začniva. Drug drugemu si postaviva par vprašanj. Kaj je zlog?

JAN: Besede lahko zlogujemo. Zlogov je toliko, kolikor je samoglasnikov. Kaj je beseda?

NEJA: Beseda je natančno določeno zaporedje črk oz. glasov, ki jih med seboj ne moremo zamenjati, saj bi potem beseda izgubila svoj pomen.

JAN: Super! Kar dobro nama gre!

NEJA: Ja, vem! A imaš rad dela Franceta Prešerna?

JAN: Seveda imam! On je napisal Zdravljico. Sedma kitica Zdravljice je naša himna.

NEJA: Ja, vem. Jaz pa obožujem Valentina Vodnika.

JAN: No, nadaljujva zdaj s spraševanjem. Kaj je besedilo?

NEJA: To je smiselno povezana in zaokrožena jezikovna enota, ki ji lahko določimo temo in namen. Ti pa mi povej nekaj o metrični shemi.

JAN: Je prikaz zaporedja poudarjenih in nepoudarjenih zlogov, sestavljajo pa jo stopice.

NEJA: Saj vse znava! Pojdiva raje nekaj pojest!

Minea Malek, 8. a

FRANC NE VE

FRANC: Zdravo, Micka, ali bi mi lahko pomagala pri učenju slovenščine?

MICKA: Seveda, jaz zelo rada pomagam drugim in slovenščina mi tudi dobro gre.

FRANC: Potem pa mi povej, koliko glasov in črk imamo v slovenskem knjižnem jeziku.

MICKA: Imamo 29 glasov in 25 črk. Delimo pa jih na soglasnike in samoglasnike.

FRANC: Kaj pa je besedna družina? In kaj besedni koren? In kaj več od odnosih med besedami?

MICKA: Besedna družina je skupina besed, ki imajo isti besedi koren in imajo soroden pomen.

Besedni koren pa je del besede, ki da besedi pomen. Poznamo sopomenke, ki so besede, ki imajo enak ali podoben pomen, protipomenke so besede, ki imajo nasproten pomen, podpomenke so besede, ki imajo ožji pomen, nadpomenke pa so besede, ki imajo širši pomen.

FRANC: Kaj so domače besede in kaj prevzete?

MICKA: Domače besede so tiste, ki jih nismo prevzeli iz drugega jezika, prevzete besede pa smo.

FRANC: Zadnja stvar, ki me zanima, pa je, kaj so slogovno zaznamovane besede.

MICKA: So besede, ki so namenjene temu, da pri bralcu ali poslušalcu vzbudijo pozornost. Poznamo starinske besede, na primer glaž za kozarec, pomanjševalnice, na primer sonček za sonce, slabšalnice, na primer ščene za psa, in narečne ter pogovorne besede, na primer nona za babico.

FRANC: Hvala, da si mi pomagala, zdaj pa razumem veliko več kot prej ...

Niko Lazar, 8. b

ZA KONEC

ZA HIŠE BESED ...

Hitro potujem
od besede k besedi,
iz kraja v kraj,
potujem naprej,
potujem nazaj –
da vam opišem pot:

A,
B,
C,
Č,
/.../
Z,
Ž.

Moje vozilo
bo nagrado dobilo
zaradi hitrosti.

Ime vozila: PRSTI.
In teren?
SLOVARJI –
HIŠE BESED.

(David Bedrač)

Učenci LS5

KAZALO

V HIŠI BESED SO PESMI	VOLK IN VRANA.....	12	MOJA NOČNA ZGODBA.....	24
DOMA.....	ŽALOST.....	13	RDEČA ŽOGA.....	24
ZASVOJENOST.....	BREZ KRIL.....	13	DOGODEK S KOKOŠJO IN	
PESEM BESED.....	LJUBEZEN.....	13	KOZAMI.....	24
PUSTNA PESEM.....	MAMA, ENA IN EDINA.....	14	TINA IN ČAROBNI ZVEZEK25	
RIBA.....	ŽIVLJENJE.....	14	JEŽEK IN KAPICA.....	25
SREČA TE ZMERAJ ČAKA..	PESEM.....	14	ČEŠNJE POZIMI.....	26
NIMAM IDEJE.....	PESEM.....	15	ZLATI COPATI.....	26
ŠTOR NA SMUČEH.....	PESEM.....	15	ŽIGA.....	27
RIMA.....	RADIATOR.....	15	NORI DETEKTIV GORILA..	27
NOVO LETO.....	ZGODBICE IZ HIŠE BESED	16	VLOM V BANKO.....	28
Peter PREVC.....	MOJI RIBICI.....	16	SKRIVNOST, UJETA V	
DEDI IN BABI.....	MOJA PSIČKA.....	16	GOZD.....	28
MOJA POT.....	MOJ MUC.....	16	PAPIRNATA VREČKA.....	29
KNJIGA.....	MOJ MUC.....	16	ZOBNA ŠČETKA IN	
ČAR.....	MUMINTROL GRE K		TOALETNI PAPIR.....	30
MATEVŽ IN ALJAŽ.....	BABICI.....	16	ČUDEŽNI VRT.....	30
PESEM O 4. A.....	JEŽ IN LISICA.....	17	ZGODBA O MIRKU.....	31
***.....	KAKO STA BIBI IN GUSTI		ROGAST SAMOROG Z	
KRT.....	PREGANJALA ŽALOST?..	18	MAGIČNIM ROGOM.....	31
SLOVNIČNA POŠAST.....	MAJUKIJI.....	18	KAKO SO NASTALE	
MOJA PESEM.....	VOLK IN PAST.....	18	ZVEZDE.....	32
UMETNOST.....	VEVERICI.....	19	LETNI ČASI.....	33
PESEM.....	MEDVED IN LISICA.....	20	IZ HIŠE BESED SO SKEČI	
ŠOLA.....	OTOK ZAKLADOV.....	20	UŠLI.....	34
RAD BI.....	SILA.....	21	FRANC NE VE.....	34
RADA BI.....	PIRATI.....	21	ZA KONEC.....	35
POET.....	SANJE.....	22	ZA HIŠE BESED.....	35
SANJE.....	ZAPADEL JE PRVI SNEG..	25	KAZALO.....	36
SONET.....	SANJALA SEM.....	25		

Uredniški odbor:
dr. David Bedrač, glavni urednik, lektor
Edita Čelofiga, likovna oprema

Oblikovanje: Matej Sužnik
Naklada: 200 izvodov
Marec 2016

Naslovnica: Iva Vidovič, Manja Dokl, 7. a

UDK 37.014.77

Izdajateljica: OŠ Ljudski vrt Ptuj

ČAR BESEDE MOJE: Literarno glasilo
učencev OŠ Ljudski vrt Ptuj, Ptuj; OŠ Ljudski
vrt Ptuj, 2016